

[soderstrom.fi](https://www.soderstrom.fi)

Söderströms

5-7 minuter

Ja, NU ska det då alltså handla om Husis. (Men inte bara om Husis för gudskelov finns det så mycket annat i världen än Husis). Efter att ha sett Olkinuoras svar har jag skickat följande mejl till honom och Tim Johansson:

"Med anledning av att min insändare först legat nästan en vecka, sedan censurerats och idag publicerats med ett fullständigt meningslöst svar meddelar jag att jag inte längre medverkar i Hbl." Olkinuora ville ju helt klart inte att det skulle framgå vad Tuva mera konkret gett för information om utvecklingen på Hbl. Han bad mig ta bort formuleringen om "rykten" så jag skrev då om och hänvisade - i min tur helt konkret - till uppgifter på min blogg. Men Olkinuora vill ju inte heller att bloggen ska få fler läsare så därför skulle då insändaren beskäras - samtidigt som Tim Johansson uppger att Tuvas uppgifter är felaktiga. Detta sistnämnda är ju särskilt intressant: om de är felaktiga ska de ju tydligt dementeras och så ska det väl gå att berätta åtminstone något om allt det utmärkta utvecklingsarbete som nu är på gång. Det borde åtminstone Tim Johansson göra och det är en stor besvikelse att han bara kan skriva ett litet privatmejl.

I ett mejl till mig konstaterar Monika att Husis på ettoreflekterat sätt tror på läsarundersökningar: i läsarundersökningar får man de svar man vill ha och framförallt kan ju läsarna inte önska sig något de inte vet att det finns. Husis ständiga ängsliga gränsdragning mellan smalt och brett är också aningslös. I all sin populism har de svenska kvällstidningarna Aftonbladet och Expressen alldeles utomordentliga kultursidor som brygger klyftan mellan smalt och brett. Aftonbladet hade till exempel nyligen artiklar om Machiavelli

som ledstjärnan i modern ledarskapslitteratur - det finns båda en nyugåva av den klassiska texten och en mer publikillvänd version. I samma veva publicerade Aftonbladet en artikel om nya härskartekniker som uttryckligen går ut på tystnad, osynlighet, slutenhet, hemlighetsmakeri.

Ja, detta sistnämnda känns ju igen, eller hur? Husis har nu med all önskvärd tydlighet visat att bloggans halvoffentlighet - som de alltså inte vill hänvisa till - verkligen behövs.

Att jag slutar på Husis har ingen betydelse, tillsammans med alla andra kvinnliga kolumnister över 60 blev jag ju petad ren för ett par år sen, av Max Arhippainen - och utan något som helst tack. Det som ju är värre är det som Philip Teir beskrivit i en kommentar här ovan på min blogg och Michel Ekman i ett mejl på Ny Tids lista:

"Svenskfinland som mentalt reservat börjar te sig så pass otillfredsställande att yngre intellektuella söker sig till större sammanhang om de bara har språklig och annan kompetens för det." Det är ju just det som många av mina yngre vänner har sagt - nästan förvånat har de sagt det: "Du kan väl ge blanka den i Husis?" Nej, det är ju inte så de säger, de säger "Du kan väl skita i Husis?" Men som äldre dam uttrycker jag mig inte så, jag tycker dessutom att bilden blir för konkret just när det gäller en tidning. Jag har nu känt starkt för Husis i sexti år, sen jag läste Ferd'hand tillsammans med min pappa, i hans säng. Men jag vill inte skriva i en tidningen som den nu förhåller sig till sina medarbetare och läsare.

Och så till annat, för den som är intresserad av annat och orkar läsa vidare:

Har läst vidare i Henrik Meinanders manuskript, ofta nästan andlöst har jag läst vidare. Hans juni månad är en höjdpunkt: det är kriget på Näset, det är starkt berörande skildringar om soldaternas känslor och hur man på hemmafronten förhöll sig till de stora förlusterna, hur dödsbuden bars fram, hur man sörjde och begravde.

Juni 1944 har jag alltid tänkt på som min månad, det var då jag blev till - enligt vad min mor berättat en natt i Köpenhamn då det rädde

utgångsförbud och hon inte hann hem. Sen föddes jag för tidigt i början av februari - pinsamt tidigt med tanke på att mina föräldrar först gift sig den 22 juli. Jag har alltid tänkt mig att jag föddes i ett historiskt ögonblick: mellan öppnandet av Auschwitz och bombardemangen av Dresden. Nu har Henrik verkligen aktualiserat insikten att historien kunde ha tagit en helt annan riktning, att året jag blev till i var avgörande, att jag hade kunnat få växa upp i ett helt annat Finland.

Och så ett litet stycke om dödsskräck:

I går drack vi vår rikssvenska cappuccino (jo, nu är jag säker på stavningen) som var perfekt bortsett från att det inte bjöds choklad till. På kafébordet låg en bok som heter Hälsopraktika, författad av en dam vid namn Görel Kristin Näslund. "Öva dig att dö," skriver hon. "Ligg ned och slut ögonen. Låtsas att du är döende. Vad känner du? Och vad känner de som sitter bredvid dig? Vad ska du säga till de dina? Finns det några som du har ouppklarade affärer med och som du skulle vilja ge en hälsning? Låtsas sedan att du är död. Punkt och slut."

Den här övningen ska ge "personlig mognad", heter det, och den ska träget varieras: vi ska minsann också föreställa oss att vi dör i en flygolycka, i en färjkatastrof, ett brinnande hotell, ensamma på fjället."

Just have a go, säger jag, men faktum är att jag för min personliga del tror mer på Näslunds råd om tandborstning.